

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

29 juni 2001

Parket nr 56.99.3770/00 I. rechtstreekse dagvaarding II. dagvaarding van het openbaar ministerie

Tijdens de openbare terechtzitting van 29 juni 2001 heeft de 46e kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, rechtsprekend in correctionele zaken, het volgend vonnis gewezen

I. Rechtstreekse dagvaarding

Inzake: Openbaar Ministerie, en van

1. Het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding,
2. De Vereniging zonder Winstoogmerk Liga voor mensenrechten,

1 - 2 Rechtstreeks dagende en burgerlijke partijen,

Tegen:

1. De Vereniging Zonder Winstoogmerk Vlaamse Concentratie,
2. De Vereniging Zonder Winstoogmerk Nationalistisch Vormingsinstituut,
3. De Vereniging Zonder Winstoogmerk Nationalistische Omroep Stichting,

1 – 2 - 3 vertegenwoordigd door

Rechtstreeks gedaagd bij exploit van gerechtsdeurwaarder dd 29 januari 2001, ten verzoeken van

1. Het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding,
2. De Vereniging zonder Winstoogmerk Liga voor mensenrechten,

om, na toepassing van de strafwet uit hoofde van te Brussel en bij samenhang elders in het Rijk, sinds 2 juli 1999, als dader, mededader of medeplichtige, inbreuk op artikel 3 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, door te behoren tot en zijn medewerking te hebben verleend aan een groep of vereniging die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek, te weten, de politieke partij Vlaams Blok, onder meer door het financieren van verkiezingscampagnes, het verzorgen van T.V.- en radio-uitzendingen, uitgeven van publicaties en verzorging van vorming aan leden en mandatarissen, zich te horen veroordelen tot betaling van:

aan eerste verzoeker: in hoofddorde een schadevergoeding van 50 miljoen frank, in ondergeschikte orde een provisioneel bedrag van 1 miljoen frank, te verhogen met de gerechtelijke intresten,

aan tweede verzoeker: in hoofddorde een schadevergoeding van 500.000 frank, in ondergeschikte orde een provisioneel bedrag van 100.000 frank, te verhogen met de gerechtelijke intresten,

zich tevens solidair te horen veroordelen tot de kosten van de vordering.

* * * * *

II. dagvaarding openbaar ministerie

Inzake: Openbaar Ministerie

Tegen:

1. De Vereniging Zonder Winstoogmerk Vlaamse Concentratie,
2. De Vereniging Zonder Winstoogmerk Nationalistisch Vormingsinstituut,
3. De Vereniging Zonder Winstoogmerk Nationalistische Omroep Stichting,

1 – 2 - 3

Gedaagd door het openbaar ministerie om te horen beslissen over de verdiensten van een rechtstreekse dagvaarding ingediend door Het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding en De VZW Liga voor Mensenrechten, in datum van 16 oktober 2000;

* * * * *

Overwegende dat de zaken gekend onder de nummer 56.99.3770100, rechtstreekse dagvaarding en dagvaarding van het openbaar ministerie, verknocht zijn en in het belang van een goede rechtsbedeling dienen gevoegd te worden;

Om deze redenen, de Rechtbank,

Voegt de zaken gekend onder de nummer 56.99.3770100, rechtstreekse dagvaarding en dagvaarding van het openbaar ministerie in het belang van een goede rechtsbedeling;

Gezien de stukken van de vervolging;

Gehoord het verslag uitgebracht door de heer ondervoorzitter;

Gehoord de eisen, middelen en uitleg van de rechtstreeks dagende en burgerlijke partijen;

Gehoord de uitleg en de middelen van de rechtstreeks gedaagde partijen;

Gehoord de substituut van de procureur des Konings in zijn samenvatting en conclusies,

Gehoord het antwoord van de rechtstreeks gedaagde partijen;

Gezien de 2 conclusies neergelegd voor de rechtstreeks gedaagde partijen en de conclusie neergelegd voor de rechtstreeks dagende partijen;

* * * * *

Over de voorafgaandelijke vraag tot borgstelling.

De consignatie van een som voldoende om de procedurekosten te dekken is geen substantiële vereiste.

Indien de afwezigheid van consignatie een middel van niet-procederen kan zijn die de beklaagde kan inroepen, behoort het aan de rechtbank om de opportuniteit van de consignatie te beoordelen en desgevallend de som te bepalen die voor de kosten van de rechtspleging vermoedelijk nodig is.

Tijdens de debatten is de noodzaak van consignatie niet gebleken.

De rechtbank oordeelt dat er geen reden was om in te gaan op de vraag van de beklagden.

Over de dagvaarding.

Deze zaak werd voor deze correctionele rechtbank aanhangig gemaakt op initiatief van de twee rechtstreeks dagende partijen, het Centrum voor gelijkheid van kansen en de VZW Liga voor Mensenrechten.

Verweersters merkten op dat de ledenlijst van de Liga voor Mensenrechten voor het jaar 1996 niet werd neergelegd.

Ondertussen werd deze vergetelheid rechtgezet en werd het bewijs van neerlegging van de lijst die 42 leden telt medegedeeld ter zitting van 17 mei 2001.

Het verzuim van de formaliteit van neerlegging van de ledenlijst of van de aanvulling van de wijzigingen die zich hebben voorgedaan kan enkel tot gevolg hebben dat de vereniging dat jaar niet de rechtspersoonlijkheid kan inroepen tegenover derden en heeft niet tot gevolg dat zij haar rechtspersoonlijkheid verliest.

Op de datum van de rechtstreekse dagvaarding bezat de VZW Liga voor Mensenrechten sedert ten minste 5 jaar rechtspersoonlijkheid, zodat aan de vereiste van artikel 5 van de wet van 30 juli 1981 is voldaan.

Het KB van 28 februari 1993, genomen in uitvoering van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding, vereist niet dat de leden van de raad van bestuur voltallig aanwezig zijn op het ogenblik van de beslissing om de rechtstreekse dagvaarding in te leiden voor deze rechtbank.

Zowel het feit dat de beslissing genomen werd toen in de raad van bestuur 14 leden op 17 aanwezig waren, als de summiere vermelding van de oproepingsbrief dat op de agenda een reeks klachten staan voor burgerlijke partijstelling, en de al of niet vermelding dat de beslissing genomen werd bij geheime stemming is een probleem intern aan de dagende partij het Centrum en heeft geen invloed op de ontvankelijkheid van de dagvaarding.

Het mededaderschap

Volgens de rechtstreekse dagvaarding hebben zowel de drie beklagden als de politieke partij Vlaams Blok hun zetel op éénzelfde adres, en zijn hun vertegenwoordigers dezelfde personen zodat zij, zo niet juridisch, toch in feite één zijn.

De beklagden worden uitdrukkelijk gedaagd als verantwoordelijke voor de financiering van het Vlaams Blok, hoedanigheid in de welke zij overheidsgelden ontvangen en aan de partij besteden, voor de medewerking die zij verlenen aan deze partij, en als mededader van het misdrijf door de leden van de groep gepleegd.

In andere woorden worden zij gedaagd omwille van de rechtstreekse en onmisbare steun die zij verlenen aan het plegen van strafbare feiten, die omschreven worden als het misdrijf voorzien bij artikel 3 van de wet van 30 juli 1981.

De schending van het artikel 6, 2 en 3 E.V.R.M.

De strafvordering is uitsluitend gericht tegen de drie VZW's, gedaagde partijen.

De politieke partij kan niet strafrechtelijk vervolgd worden.

De natuurlijke personen die voorzitter, ondervoorzitter en penningmeester zijn van de politieke partij en respectievelijk voorzitter, ondervoorzitter en penningmeester zijn van drie gedaagde VZW's, worden in de dagvaarding met name genoemd.

Minstens de twee eersten beschikken over de parlementaire immuniteit.

Aangezien deze natuurlijke personen niet strafrechtelijk vervolgd worden voor deze rechtbank hoeven zij zich niet te verantwoorden, blijft het vermoeden van onschuld in hun hoofde ongeschonden, en kunnen hun rechten gewaarborgd door artikel 6 E.V.R.M. in deze procedure niet gekrenkt worden.

De afwezigheid van vervolgingen tegen de hoofdactoren van een misdrijf heeft niet tot gevolg dat de mededaders niet strafrechtelijk kunnen vervolgd worden.

De inhoud van de tenlastegelegde feiten.

De drie beklagden, die het statuut hebben van vereniging zonder winstoogmerk hebben tot doel respectievelijk de eerste het Vlaams Blok financieel en materieel te ondersteunen en in het bijzonder de dotaties die van overheidswege voor de partij voorzien zijn in ontvangst te nemen, de tweede te voorzien in de politieke vorming van de mandatarissen, militanten en leden van de partij en ten slotte de derde de uitzendingen door derden te verzorgen waarop de partij recht heeft ingevolge haar parlementaire vertegenwoordiging.

Aan de drie beklagden, rechtstreeks gedaagde partijen, Vlaamse Concentratie, Nationalistisch Vormingsinstituut en Nationalistische Omroep Stichting, wordt verweten sinds 2 juli 1999, als dader, mededader of medeplichtige, inbreuk te hebben gepleegd op artikel 3 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, door zijn medewerking te hebben verleend aan een groep of vereniging die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het strafwetboek, te weten de politieke partij Vlaams Blok.

Indien er veel aandacht wordt besteed aan de partij Vlaams Blok, wordt er daarentegen weinig gezegd over de daadwerkelijke rol van de gedaagde VZW's en over de concrete steun die zij verlenen.

Het programma van deze politieke partij zou gevestigd zijn op discriminatie, met als basisslogan "Eigen volk eerst".

Het discriminerend programma van de politieke partij Vlaams Blok uit zich, volgens de dagende partijen, inzake gewaarborgde grondrechten met name sociale zekerheid, recht op huisvesting, recht op tewerkstelling, inzake collectieve uitzetting en recht op verblijf, inzake godsdienst en in het bijzonder de islam, inzake recht op eigendom, op asiel en op onderwijs.

Tot slot wordt in de dagvaarding aanzetting tot haat ten overstaan van vreemdelingen weerhouden, dat geïnterpreteerd wordt als discriminatie in de zin van hetzelfde artikel 3 van de wet van 30 juli 1981.

Ter illustratie hiervan worden talrijke citaten letterlijk weergegeven uit boeken, verkiezingsprogramma's, brochures, pamfletten, congresstukken van de partij of van haar lokale organen, en uit uitgaven van de gedaagde VZW Nationalistisch Vormingsinstituut.

Enkel de teksten die gepubliceerd werden op initiatief van, of in naam van of onder toezicht van het Vlaams Blok vanaf 2 juli 1999, datum van de inwerkingtreding van de wet op de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersonen, en de teksten waarvan bewezen is dat zij op deze datum nog hun uitwerking hadden of vanaf deze datum verspreid werden kunnen weerhouden worden.

Deze teksten bepalen het karakter van de groep, de politieke partij, op het ogenblik van de strafbaarheid van de gedaagde VZW's.

In de dagvaarding wordt een definitie gegeven van het "eigen volk" dat gehaald wordt uit het boek "Baas in eigen land", verschenen in Brussel in 2000, van de heer Dewinter, fractievoorzitter in het Vlaams parlement, die de ideeën vertolkt van de partij .

Vanaf bladzijde 64 worden de elementen beschreven die bepalend zijn voor de nationale Vlaamse identiteit. Samengevat zijn de Vlamingen Nederlandstalige West-Europeanen die in het zuidelijke deel van de lage landen aan de zee wonen en die zich bekennen tot de Europese beschaving, gebaseerd op de Grieks-Romeinse, christelijk- humanistische, Keltische en Germaanse invloeden en waarden.

Volgens deze definitie zouden diegenen die de gestelde criteria van taal, woonplaats, afkomst, godsdienstige en culturele waarden of invloeden, om Vlaming te zijn niet bezitten, of zich niet hebben eigen gemaakt, uitgesloten, ongeacht of zij de Belgische nationaliteit en het vereiste administratief statuut bezitten.

Andere publicaties die de basisprincipes inhouden van de partij Vlaams Blok maken ook het onderscheid tussen het eigen volk en vreemdelingen.

Het verkiezingsprogramma "Baas in eigen land" pleit voor het behoud van de culturele eigenheid in tegenstelling met de multiculturele samenleving.

Het "eigen volk eerst-principe" wordt voorgesteld als de afschaffing van de positieve discriminatie van vreemdelingen.

Ook op gebied van sociale huisvesting moet voorrang gegeven worden aan het eigen volk.

In het hoofdstuk "Vreemdelingen" van het programma van de gemeenteraadsverkiezingen 2000 wordt de noodzaak geponeerd van de assimilatie van de cultuur en van de gebruiken die ons land eigen zijn, namelijk wordt vermeden de gelijkberechtiging van de vrouw en de scheiding van kerk en staat waarbij met de vinger gewezen wordt naar de islam.

De verwerving van het Belgisch staatsburgerschap is onderworpen aan het afleggen van een inburgeringsproef die een ernstig taalexamen omvat.

Zoals in deze verkiezingsprogramma's vertolkt het 70-punten-plan in dezelfde zin de inzichten van de partij ten overstaan van het vreemdelingenprobleem.

De eerste versie hiervan, die dateerde van 1992 onder de titel "Immigratie, de oplossingen", werd herwerkt en aangepast in het boek "Immigratie, de tijdbom tikt" van 1996, p. 187 tot 232.

Het eerste punt hiervan beoogt het opdoeken van de eerste dagende partij, Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

In het verkiezingsprogramma 1999 wordt onder een andere formulering verwezen naar het 70-puntenplan.

De citaten in de dagvaarding vermeld zijn de uiting van deze principes.

Minder duidelijk is het laatste deel van de dagvaarding, punt 10 aanzetten tot haat als vorm van discriminatie.

Sfeerscheppende teksten en berichtgevingen worden aangehaald waarbij systematisch allochtonen, voornamelijk Noord-Afrikanen, in een slecht daglicht worden gesteld.

In geval van berichtgeving van een misdrijf stelt de vraag zich of het de berichtgever is die laakbaar is ofwel de dader van het misdrijf.

Tenzij de berichtgeving slechts een manipulatie betekent die tot doel heeft bepaalde categorieën vreemdelingen valselyk te beschuldigen en verantwoordelijk te stellen voor de sfeer van onveiligheid.

Hiervan moet het bewijs geleverd worden.

Het begrip discriminatie in de wet van 30 juli 1981.

Het begrip discriminatie wordt gedefinieerd door artikel 1 van de wet van 30 juli 1981 : hieronder wordt verstaan *"elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur, die tot doel heeft of ten gevolge heeft of kan hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of Cultureel terrein of op andere terreinen van het maatschappelijk leven, wordt teniet gedaan, aangetast of beperkt"*.

Het artikel 3 van dezelfde wet, waarop de dagvaarding zich steunt, heeft betrekking tot het *"kennelijk en herhaaldelijk bedrijven of verkondigen van discriminatie of segregatie"*.

Het begrip segregatie heeft geen andere betekenis dan deze van het algemeen taalgebruik.

In de artikelen 1 al.2 die betrekking heeft tot het aanzetten tot discriminatie, 2 en 2bis die het bedrijven ervan betreffen en artikel 4 van dezelfde wet wordt discriminatie enkel strafbaar gesteld jegens hetzij een groep, hetzij een persoon wegens het ras, de huidskleur, de afkomst, dan eens de nationale of etnische afstamming, dan anders de afstamming of de nationaliteit.

in het artikel 3 daarentegen worden deze beperkingen niet gesteld en is de strafbaarheid van het herhaaldelijk bedrijven of verkondigen van discriminatie algemeen en niet afhankelijk van het bestaan van één van deze criteria.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet hebben uitsluitend betrekking op de Belgen, terwijl de wet op het racisme en xenofobie (30 juli 1981) een veel breder toepassingsgebied heeft.

Een onderscheid tussen Belgen en niet Belgen is toegelaten zolang dit onderscheid niet uitmondt op verboden discriminatie.

Over nationaliteit, vaderlandsliefde en nationalisme.

De vaderlandsliefde zou een deugd moeten zijn voor alle goed geaarde burgers.

De aanhorigheid aan een staat wordt een verfoeilijk begrip wanneer dit uitmondt op nationalisme.

Het nationalisme ligt aan de oorsprong van de oorlogen die generaties lang gans Europa hebben geteisterd.

Herinner U Leuven in augustus 1914 - Furore Teutonico diruta,

De uitroepingskampen en de verwoesting van steden zowel in de geallieerde landen als in Duitsland tijdens de tweede wereldoorlog zullen wij niet vlug vergeten.

Rotterdam, Coventry, Dresden zijn de vruchten van het nationalisme.

Het is dankzij de permanente samenwerking in een wederzijds begrip en het permanent streven naar integratie dat het nationalisme in Europa geweken is en dat wij sinds meer dan een halve eeuw geen gewapende of andere noemenswaardige conflicten meer gekend hebben.

De rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het weze herhaald dat het begrip discriminatie, zoals gedefinieerd door artikel 1 van de wet van 30 juli 1981 onderworpen is aan het bestaan van verschillende voorwaarden die samen moeten vervuld zijn:

1. Het moet gaan om elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur
2. het doel of het gevolg moet zijn of kunnen zijn het teniet doen, de aantasting of de beperking van de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid
3. van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel of op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Deze tekst kan in een alomvattende zin worden geïnterpreteerd waarbij de al dan niet erkenning of subsidiëring van om het even welke culturele groepering, sportvereniging of geloofsgemeenschap en waarbij elk onderscheid in deze erkenning of subsidiëring als discriminerend kan worden ervaren door de groepering, vereniging of gemeenschap die niet over dezelfde voordelen mag genieten in de uitoefening van haar activiteiten.

Deze interpretatie mag niet leiden tot het absurde waarbij éénieder aanspraak mag maken op om het even welk voordeel dat aan een ander is toegekend.

Non-discriminatie houdt niet in dat geen onderscheid mag worden gemaakt in de behandeling van categorieën van personen, voor zover dit onderscheid redelijk wordt verantwoord en steunt op objectieve criteria.

Vermogensvoordelen of een aparte behandeling, die als een vorm van onderscheid of voorkeur overkomen, kunnen een heel andere basis hebben dan een loutere discriminerende vrijgevigheid van de Staat.

Bij voorbeeld wordt vergeten dat de financiering van de Katholieke Kerk via de bezoldiging van de priesters haar oorsprong vindt in de verbintenis aangegaan met het Concordaat van 1801, dat de vergoeding regelt van de schade geleden door de nationalisering van de onmetelijke eigendommen die de Kerk had verzameld,

Aan de "rechten van de mens en de fundamentele vrijheden" wordt door de dagende partijen de ruimste betekenis gegeven in de hierboven vermelde domeinen, die als grondrechten worden voorgesteld, namelijk sociale zekerheid, huisvesting, tewerkstelling, inzake collectieve uitzetting, verblijf, godsdienst, eigendom, asiel en onderwijs.

Volgens de gedaagde VZW's vallen enkel de afdwingbare rechten onder de notie van "de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden", t.t.z. die rechten waarvan een burger in de Belgische rechtsorde erkenning, genot of uitoefening kan afdwingen en die ondubbelzinnig als dusdanig door een wettekst zijn aangeduid -. namelijk uitsluitend de rechten opgesomd in het EVRM en het aanvullend Vierde Protocol en sommige rechten vermeld in de Grondwet en in het BUPO verdrag (internationaal Verdrag van New York van 19 december 1996 inzake de politieke en de burgerrechten).

De rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden gedefinieerd door verscheidene internationale verdragen, die door een Belgische wet zijn goedgekeurd.

- In het EVRM (4 november 1950) worden de gewaarborgde rechten en vrijheden genoemd in artikel 2 tot en met 13. Degene die deze zaak aanbelangen zijn de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst (art.9). De andere gewaarborgde rechten komen hier niet ter sprake.
- In het Vierde protocol (16 september 1963) wordt hieraan toegevoegd het verbod van collectieve uitzetting van vreemdelingen (artikel 4).
- De Conventie van Genève (28 juli 1951) gaat uit van het principe van nondiscriminatie ten overstaan van vluchtelingen. De nadruk wordt gelegd op de vrijheid van godsdienst en van de godsdienstige opvoeding van de kinderen (artikel 4), de gelijkheid met de onderdanen wat het lager onderwijs betreft (artikel 22.1), het levensonderhoud (artikel 23), bepaalde aangelegenheden inzake arbeidswetgeving en sociale zekerheid (artikel 24) en het verbod tot uitzetting of terugleiding (artikel 33). De vluchtelingen zullen op dezelfde wijze behandeld worden als de vreemdelingen in het algemeen.
- Het Europees sociaal handvest (18 oktober 1961) verbindt de overeenkomstsluitende partijen de gelijkheid van rechten te eerbiedigen in de sector van de tewerkstelling, het sociaal welzijn en de sociale zekerheid.
- Met het Internationaal verdrag van New York inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie (7 maart 1966) nemen de Staten die partij zijn de verplichting op zich rassendiscriminatie te verbieden. Hieronder wordt verstaan elke vorm van onderscheid uitsluiting, beperking of voorkeur op grond van ras, huidskleur, afkomst, nationale of etnische afstamming;

- De erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid, van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel gebied, of op andere terreinen van het openbaar leven worden gewaarborgd. Het artikel 5 bevat een opsomming van deze rechten. Dit verdrag is niet van toepassing op vormen van onderscheid die door de Staat die partij is in acht worden genomen tussen onderdanen en niet-onderdanen.
- Het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (Bupoverdrag) opgemaakt te New York (19 december 1966) verbindt de Staten die partij zijn zonder discriminatie of onderscheid van welke aard ook, de uitoefening van de in het verdrag erkende rechten te eerbiedigen, binnen de beperkingen gesteld door het verdrag, van eenieder die binnen het grondgebied verblijft.
- Met betrekking tot de huidige zaak worden vermeld het recht zich vrij te verplaatsen en zijn verblijfplaats te kiezen, het recht het land te verlaten (artikel 12), de beperking bij de uitdrijving uit een staat (artikel 13), de gelijke behandeling voor de gerechtelijke instanties (artikel 14), het recht op het privé-leven (artikel 17), op vrijheid van denken, geweten en godsdienst en de uiting hiervan (artikels 18 en 19), het recht op vreedzame vergadering (artikel 21) en vrijheid van vereniging (artikel 22), de bescherming van het gezin (artikel 23), het kiesrecht en het recht van toegang tot de overheidsdiensten van het land (artikel 25).
- Ten slotte kan nog worden verwezen naar het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten te New York (eveneens op 19 december 1966) waarbij het recht op arbeid en sociale verzekering en de er uit voortvloeiende rechten worden verzekerd.

Deze verdragen zeggen evenwel niet of non-discriminatie eveneens van toepassing is op de rechten die ondergeschikt zijn aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en evenmin of non-discriminatie inhoudt dat de uitoefening van deze rechten op gelijke wijze wordt georganiseerd en gesubsidieerd door de overheid.

De kwalificatie van de feiten.

Het behoort aan de rechtbank de feiten waarvan zij gevat werd door de rechtstreekse dagvaarding te kwalificeren.

De vrijheid van gedachte, de vrijheid van meningsuiting zijn in ons land sinds de Franse revolutie uitgegroeid tot gewaarborgde fundamenten van onze democratische gemeenschap.

De voorwaarden en de beperkingen die op deze vrijheden om ethische redenen bij wet worden opgelegd moeten met een bijzondere voorzichtigheid geïnterpreteerd en toegepast worden.

Het artikel 3 van de wet van 30 juli 1981 viseert het kennelijk en herhaaldelijk bedrijven of verkondigen van discriminatie door een groep of vereniging.

Op geen enkel ogenblik maken de dagende partijen gewag van wel bepaalde feiten van discriminatie die gepleegd zouden zijn door een verantwoordelijke of door een lid van de politieke partij Vlaams Blok en in naam van deze partij, noch een oproep tot concrete daden.

De dagvaarding beoogt de medewerking die de drie gedaagde VZW's verlenen aan wat de kern is van het politiek programma van de partij Vlaams Blok samengevat in het slogan 'Eigen volk eerst', en dat omschreven wordt als het verkondigen van en het aanzetten tot discriminatie.

De politieke geladenheid van de rechtstreekse dagvaarding werd ondubbelzinnig toegegeven door de voorzitter van de dagende partij Liga voor Mensenrechten, de heer Pataer.

In het interview dat betrokkene liet verschijnen in het nieuwsblad Knack Nr 43 op 25 oktober 2000, t.t.z. de week waarin deze zaak werd ingeleid voor deze rechtbank verklaarde hij letterlijk dat het gaat om een politiek proces.

Op de vraag van de journalist antwoordt de heer Pataer dat de inzet van het proces is het Blok te kunnen opdoeken en dat in geval van veroordeling van de drie VZW's, die de kern van het Vlaams Blok vormen, het parlement de overheidssteun kan schrappen voor die partij. *"En dan wordt het Blok drooggelegd, en dan is het ermee gedaan"*.

De bijzondere belangstelling van de media, waarbij de internationale media, voornamelijk tijdens de eerste debatten spreekt de bezorgdheid van de rechtbank niet tegen dat justitie als tribune wordt gebruikt voor een politieke afrekening. Het behoort deze rechtbank niet te zeggen dat het wenselijk is politiek en justitie te mengen.

Indien het politiek programma, op een restrictieve wijze en in het kader van de internationale verbintenissen die door ons land werden aangegaan, wordt voorgesteld als een voorstel tot wetswijziging dat onderworpen wordt aan het oordeel van de kiezer die zich op democratische wijze moet uitspreken, blijft de vraag of er van een misdrijf sprake is.

De feiten die aan de gedaagde partijen verweten worden gaan echter verder dan een onschuldige intentieverklaring van wetswijziging.

Onafgezien van de rechtstreekse schade die dagende partij Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding, als instelling van openbaar nut, beweert te lijden als gevolg van de actie van de partij Vlaams Blok, en die zij schat op 50 miljoen franken, hebben de tenlastegelegde feiten veel ruimere en diepgaande politieke gevolgen.

Zoals zij in de dagvaarding beschreven en gekwalificeerd worden, zijn de feiten, indien zij bewezen zijn, een oproep tot ongehoorzaamheid tegen de Belgische wet die discriminatie verbiedt.

De oproep tot ongehoorzaamheid komt nog sterker tot uiting wanneer de politieke partij Vlaams Blok, in de hierboven vermelde publicaties, in manicheïstische bewoordingen, die het voordeel hebben duidelijke taal te spreken, de afschaffing van de Belgische Staat beoogt, met en grisaille de verdwijning van het Koningshuis, en de oprichting van een onafhankelijk (republiek ?) Vlaanderen, ook al is dit niet de bekommernis van de rechtstreekse dagvaarding.

Het is duidelijk dat het Vlaams Blok als doel heeft een bestaande democratische orde te vervangen door een andere orde waarover democratisch wordt beslist.

De voorstellen inzake de vreemdelingenproblematiek in ons land, zoals zij opgenomen werden in het laatste verkiezingsprogramma, hebben door hun betoog, die als demagogisch en poujadistisch kan worden beschouwd, tot rechtstreeks doel stemmen voor de partij te halen en hebben dit, namelijk bij de laatste verkiezingen, ook als onmiddellijk gevolg gehad.

Het werd niet tegengesproken dat deze mening wordt gedeeld door de eerste dagende partij Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding in haar brochure "On Vous aurait menti" p.28 (cfr. conclusies gedaagden p. 18).

De verhoging van de vertegenwoordiging in de parlementen en in de gemeenteraden kadert in de algemene strategie naar meer politieke macht.

Deze voorstellen inzake de vreemdelingenproblematiek maken met succes gebruik van de huidige bekommernis van een deel van de bevolking die tegenover de wijziging staat van de gemeenschap naar een multiculturele, multi-etnische, multiraciale maatschappij met de sociale en economische problemen die deze evolutie meebrengt.

Het kan niet ontkend worden dat de opties inzake vreemdelingenbeleid die tot nu toe werden genomen en worden versterkt op een paar decennia tijd op onomkeerbare wijze een andere maatschappij zullen stichten voor de komende en alle toekomstige generaties waar inwoners van hetzelfde land dezelfde waarden niet meer zullen delen en waar met moeite een sociaal consensus te vinden zal zijn..

Ter zitting werd gezegd dat bij de laatste verkiezingen 600.000 stemgerechtigde Belgen kozen voor de partij Vlaams Blok.

Zeshonderdduizend mededaders die een onmisbare steun verlenen aan het misdrijf, want zonder kiezers is er geen partij, of gewoon zeshonderdduizend Belgen die hun bekommernis uitdrukken voor de huidige evolutie en de toekomstige problemen van onze maatschappij ?

Mensen die vrezen dat de droom of de utopie van een ideale leefgemeenschap waar alle rassen, culturen, talen, godsdiensten in vrede samen leven en samen een betere toekomst opbouwen ontaardt in een nachtmerrie met onoplosbare sociale, culturele, godsdienstige conflicten want verschillen en misverstanden samen baren haat ?

Alsof zij de waarden van de overledenen die ons omringen, van al onze voorgangers wiens inspanningen en ontberingen ons milieu, onze steden, ons land hebben opgebouwd, willen trouw blijven.

Mensen die met hun persoonlijke steun aan de partij deze vrees vertolken en asiel gaan zoeken bij het Vlaams Blok, want zij menen geen voldoende gehoor te krijgen van de andere democratische partijen.

Een veroordeling van deze mensen zou geen ander resultaat hebben dan hen te versterken in dit geloof.

Dit groeiend succes heeft alle andere politieke partijen ertoe geleid om samen op lokale vlakken een sanitair cordon op te bouwen om het te sterk geworden Vlaams Blok in quarantaine te houden.

De debatten tijdens het huidig proces waren ook essentieel gericht tegen de politieke partij, en hierbij werd nauwelijks aandacht geschonken aan de gedaagde VZW's.

Nochtans overtreffen de dagvaarding en de conclusies samen de 600 bladzijden.

Het kennelijk en herhaaldelijk verkondigen van discriminatie of segregatie door iemand die behoort tot een groep of een vereniging is een misdrijf dat indruist tegen één van de huidige fundamenteën van de democratie naar West-Europees model en bijdraagt tot de aanslag op de politieke instellingen in ons land.

Vanwege een gevestigde politieke partij, die democratisch verkozen leden heeft in het Belgisch en Europees parlement, is het kennelijk en herhaaldelijk verkondigen van dergelijk programma dat in strijd is met de Belgische wet en dat aanzet tot ongehoorzaamheid tegen deze wet, een politiek misdrijf van zodra de partij van dit misdrijf gebruik maakt om haar doel te verwezenlijken, namelijk de vestiging van een andere politieke orde, en dank zij dit misdrijf er in slaagt haar politieke macht te vergroten in de mate dat zij de andere partijen verontrust.

Het politiek misdrijf, zij het met geweld, zij het zoals ter zake met woorden en geschriften, is een aanslag tegen de interne organisatie van de staat en heeft tot doel de gevestigde politieke orde te doen evolueren of om te wentelen.

De feiten die het voorwerp uitmaken van deze zaak vormen, indien zij zouden bewezen verklaard worden een inbreuk op artikel 3 van de wet van 30 juli 1981, namelijk een misdrijf in gemeen recht.

Het politiek karakter van dit misdrijf vloeit voort uit de hierboven vermelde omstandigheden waarin de inbreuk wordt gepleegd.

Zoals uiteengezet zijn zowel het doel als de rechtstreekse gevolgen die deze feiten hebben gehad van louter politieke aard.

De jury wordt ingesteld voor politieke misdrijven.

Om deze beweegredenen, de rechtbank, bij toepassing van de wettelijke beschikkingen, namelijk de artikels :

- 66.162.182.183.185.190.194.195.226.227 van het Wetboek van Strafvordering,
- 3.4 van de wet van 17 april 1878, voorafgaande titel van het wetboek van Strafvordering,
- 11. 12. 16, 31 tot 37. 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de hierboven omschreven tenlasteleggingen in hoofde van de drie rechtstreeks gedaagden,

Laat de kosten van de rechtstreekse dagvaarding ten laste van de rechtstreeks dagende partijen,

Veroordeelt het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding en de VZW Liga voor mensenrechten ieder tot de helft van de kosten van de openbare actie, ten bedrage van 1.258 frank;

Rechtsprekend over de eis van de rechtstreeks dagende partijen

Uit de hierboven aangehaalde beschouwingen volgt dat de rechtbank onbevoegd is om uitspraak te doen over de eis van de rechtstreeks dagende partijen

Om deze redenen de Rechtbank:

Verklaart zich onbevoegd om uitspraak te doen over de eis van de rechtstreeks dagende partijen; Laat de door hen gedane kosten ten hunnen laste.

Vonnis uitgesproken in openbare terechtzitting, waar zetelden